

· Maria pomocnice křesťanů

Jako malý chlapec jsem kolem svátku růžencové Panny Marie vídával maminku, jak balí koutný koš (proutěný pletený koš na záda, se kterým se navštěvovala šestinedělka) a v pátek po poledni odcházela ke kostelu, kde se řadil procesní průvod na pěší pouť na sv. Hostýn (70 km). Maminka byla věrná ctitelka Panny Marie a nám dětem vštěpovala do našich srdcí víru a úctu k Panně Marii.

Když mně bylo šest let, maminka nám zemřela. Tatínek se do roku znovu oženil a přivedl nám druhou matku, která byla taktéž ctitelkou Panny Marie Svatohostýnské. Rok co rok mě brávali s sebou na pouť hostýnskou. Když jsem odrostl školním kalhotám, jezdil jsem s malou partou kluků na Hostýn na kole, až do doby nástupu vojenské služby. Po ukončení této služby jsem se přizemil do rodiny malorolníka, i když mé povolání byla stavařina. S manželkou jsme měli dva chlapce a celkem spokojeně jsme žili. Přišly události, které mě těžce poznamenaly.

V lednu 1960 mě zemřel tatínek. 17. března tohoto roku umírá tchán, 30. března tohoto roku umírá tchyně.

Co však bylo nejhorší, na rok a den smrti tchána 17. 3. 1961 umírá manželka. Zůstali jsme s chlapci zcela opuštěni.

Manželka pracovala v místním JZD. V tu dobu družstvo nemělo vybudované stáje, zůstal dobytek ve vlastních stájích. Tak i u mne.

Výpomoc v domácnosti si vzala na starost moje maminka. Poklizení a ošetřování krav jsem musel obsluhovat sám.

Po návratu ze zaměstnání poklidit, na ráno připravit krmivo a ráno poklidit tak, abych byl v šest v práci. Pracoval jsem 40 km od svého bydliště, to znamenalo začít ve tři hodiny.

Tak to pokračovalo den co den, týden za týdnem. Situace se stávala neúnosnou.

Jednu neděli ráno, když jsem si dělal ranní pobožnost při modlitbě „Maria pomoz“ mě bleskla myšlenka „Hostýn“.

Myšlenka mě už nepustila. Vzbudil jsem chlapce, nastartoval motorku, staršího za sebe na sedadlo, mladšího před sebe na nádrž. I když jsem si byl vědom, že je to proti předpisu, riskl jsem to. Na Hostýn jsme přijeli v pořádku a včas na mši svatou. Po mši

sv. jsem chlapcům koupil párek a sodovku a já šel do kaple plačící Panny Marie, tak říkáme Panně Marii (La Salettská).

Tam, v tichu, jsem se ponořil do rozjímání a v duchu, beze slov jsem zoufale volal: „Maria pomoz, Maria pomoz.“ Upadl jsem do takového stavu, že jsem nevnímal okolí ani sám sebe. Tento stav trval několik sekund. Když jsem se probral, ucítil jsem velkou úlevu a bezstarostnost. Z kaple jsem vycházel jako jiný člověk, bez tíže a starostí, s velkou úlevou.

Sebral jsem chlapce a jeli jsme domů. Přijeli jsme v pořádku, bez sebemenších zádrhelů.

Druhý den v práci jsem vzal telefon a zavolal na MNV a do JZD, ať okamžitě odvedou z mého domu dobytek, jinak že ho vypustím na náves. Když jsem přijel domů, stáj byla prázdná a uklizená.

Do zaměstnání jsem jezdil vlakem čtyři stanice. Ve druhé stanici přistupovala parta děvčat. Měli jsme společnou cestu do menšího města, kde děvčata pracovala. Znalý situaci, chovaly se ke mně ohleduplně, korektně.

Jednoho dne maminka v neodkladné záležitosti musela se vzdálit a nemohla se o chlapce postarat. Omluvil jsem je ve škole a vzal je s sebou do práce. Když děvčata přistoupila, vzala je mezi sebe a opatrovala je až do cílové stanice.

Byla mezi nimi děva, která se jim zvláště věnovala. Druhý den, když jsme vystoupili z vlaku, otázala se, jak se chlapcům daří. Byl jsem otázkou překvapen a místo odpovědi jsem vyhrkl: „A nechtěla byste jim být matkou?“

Zamyslela se a odpověděla: „Je to závažná věc, musím si to rozmyslet.“ Za několik dnů řekla: „Ano, беру.“

Mé srdce zajásalo. Po půlroční známosti jsme uzavřeli sňatek.

Rodinu jsme rozšířili o dalšího syna, a tak žijeme už 50 let.

Dodnes věřím, že má prosba byla vyslyšena. Panně Marii děkujeme tím, že rok co rok k ní putujeme.

Maria zůstaň matkou svému lidu.